

Nr 1134

Av herr Lothigius m. fl., om åtgärder för att hindra utrotning av vissa djurarter.

(Lika lydande med motion nr 955 i Första kammaren)

Vi har äntligen i vårt land sedan några år tillbaka fridlyst våra mera sällsynta större rovdjur, vargen och järven. Troligen har fridlysningen av vargen kommit för sent för att en utvecklingsbar stam skall kunna bevaras. Någon uppgörelse genom Nordiska rådet har inte kunnat komma till stånd för en total fridlysning i de nordiska ländernas lappmarker. Sverige har ändå genom sina åtgärder blivit ett föredöme för andra länder. Att skydda dessa våra svenska rovdjur mot total förintelse blir dock en chimär så länge snöscootern användes inte minst för tjuvjakt på dessa stora rovdjursarter. Även om både lo och björn troligen ökat något i antal i vissa delar av vårt land kommer den mänskliga exploateringen av de stora nationalparkerna genom nya vägar, leder, uppdämningar och kraftstationer att ganska snart göra det svårare för dessa djur att överleva. Vi måste ånyo fundera över vilka framtidsvägar vi måste gå för att bevara en tillräckligt och efter våra svenska förhållanden lämpligt stor rovdjursstam. Inför hela världen har vi ett ansvar att visa att vi gör vad som ankommer på oss för att skapa det erforderliga skydd som de vilda rovdjuren fordrar för sin existens.

Andra länder i världen har emellertid samma ansvar. Det är ett beklagligt faktum att en rad stora rovdjur nu står inför en total utrotning. Det är kortsiktiga ekonomiska intressen som ofta föranleder det besinningslösa i jagandet av dessa vilda rovdjur. Det är de stora fläckiga kattdjuren som är i farozonen, leoparden och geparden i den gamla världen samt jaguaren och ozeloten i den nya. Det är skinnets som är ett eftertraktat material i pälsverken. Geparden kommer under nuvarande jaktformer icke att överleva detta århundrade och de andra rovdjuren icke att vara förökningsdugliga efter samma tid. Problemet är internationellt, och Sverige kan givetvis inte ensamt medverka till att rädda de kvarvarande stammarna. Det finns emellertid åtgärder som kan vidtagas vilka fäster uppmärksamheten på dessa förhållanden. Vi kan i Nordiska Rådet, Europarådet och Förenta nationerna fästa andra länders uppmärksamhet på rådande förhållanden. Vi kan föreslå att särskilda viltreservat upprättas där en naturlig förökning kan ske och efter hand som stammarna åter ökar en reglerad avskjutning

kan komma till stånd. Genom ett sådant förslag kan vi också positivt påverka många av de i dag existerande ekonomiska intressena för en reglerad framtida exploatering, vilken i dagsläget, om avskjutningen fortsätter, skulle medföra fullständig utrotning. Vi skulle än mer kunna uppmärksamma förhållandet genom att till dess ordnade förhållanden inträder förbjuda import av skinn från de värst utsatta djurarterna.

Det finns andra djur som nära nog befinner sig i samma utrotningsskede eller stadium och där brandskattningen är alldeles enorm. Dit hör framför allt krokodildjuren; det är alligatorer och egentliga krokodiler, gavialer och kajmaner, vilkas skinn utnyttjas till skor och väskor och andra accessoarer. I de länder där det finns ett visst intresse för naturvård, och dit hör också i dag många u-länder, är jakt på krokodildjur licensbelagd. Här förekommer emellertid i mycket stor omfattning tjuvskytte, och det finns en internationell svart marknad där krokodilläder är försett med falska ursprungsbeteckningar. Även i dessa avseenden borde vi göra aktiva aktioner på det internationella planet. Vill vi gå än längre borde bestämmelser utfärdas som innebär att krokodilskinn endast får införas i vårt land om de kommer från länder, där licensjakt är lagstadgad, samt att instruktioner lämnas till myndigheter att vid import av krokodilskinn noga granska vederbörande ursprungshandlingars äkthet. Vi är alldeles klara över att det finns många vägar att förbigå sådana bestämmelser. En aktion av denna art skulle emellertid fästa andra länders uppmärksamhet på med vilket allvar som vi i Sverige ser på denna internationellt gemensamma egendom, till vilken jordens nuvarande djurarter hör. Vi tror att kraftfulla aktioner av denna art kommer att uppskattas av hela vår unga generation och ge den ett hopp att den mänskliga exploateringen kan ske i förening med ett uppbyggnadsarbete som ger möjlighet att för de kommande generationerna bevara det djurliv som har skapats för att hålla naturen i balans men också för att göra tillvaron för människan mera innehållsrik, intressant och spännande.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi föreslå,

att riksdagen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t ge till känna vad i motionen anförts angående åtgärder för att hindra utrotning av angivna djurarter, samt

att ovanstående frågeställningar upptages till överläggningar vid Förenta nationernas miljövårdskonferens i Stockholm år 1972.

Stockholm den 27 januari 1970

Carl-Wilh. Lothigius
(*m*)

Staffan Burenstam
Linder (m)

Filip W. Fridolfsson (m)
i Stockholm